

Ar žinai, kaip atsiranda knygos apie gamtą, žvėris ir paukščius? O kas yra tie mokslininkai, kurie juos tiria?

Noriu papasakoti tau apie profesorių Tadą Ivanauską (1882–1970), garsų biologą, mokslininką, daugelio įstaigų įkūrėją, knygų mums visiems autorių. Nėra paprasta pasakoti žmogaus istoriją, kuri prasideda jo vaikystės svajone ir baigiasi paskutine knyga. Bet aš pabandysiu...

Ir dar – nenustebk, kad Tadukas jau vaikystėje buvo medžiotojas, nes 19 amžiuje tai buvo įprasta. Kaip ir nemokėti savo gimtinės kalbos. Tačiau Tadas išmoko lietuviškai, tapo lietuviu. Ir ne bet koku...

Bet tai dar ne viskas, skaityk ir sužinosi, ar Tadukas sugavo savo Mėlynąją paukštę.

SNIEGENĖLĖS

Ten toli, pietuose, kur plyti istorinės Lietuvos žemės, bet kur jau neskamba lietuvių kalbos žodžiai, prieš šimtą su viršum metų stovėjo daugybės pastatų apsuptas Lebiodkos dvaras, o prie jo glaudėsi didelis obelų sodas.

Vasaros ten buvo saulėtos ir šiltos, žiemos snieguotos. Smagu būdavo pro apšalusius namų langus žiūrėti į sniegenas, nutūpusias ant avižų kūlio¹, storais snapais lukštenančias jų grūdelius ir lesančias. Tą kūlį ant pagaikščio pamovė vežikas Baranauskų Jonelis, o raudongūžiai paukščiukai visu pulku apkibo jį, pabaidyti kilo į orą ir leidosi vėl.

¹ Kūlys (avižų kūlys) – javų pėdas, surištas javų šiaudais, taip pat šiaudų ryšulys stogui dengti.

– Noriu... labai noriu tokių... – šnabžda pro apšalusiam lange nutirpdytą angelę į paukščius spoksantis vaikas.

– Tadelį, bet jie laukiniai. Jie skraido... – Greta ant suolo klūpo sesutė Hela. – Pažiūrėjom, ir pakaks.

– Ne... noriu... sniegenėlių noriu... – kartoja Tadeliu pavadintas vaikas. – Kai užaugsiu, daug jų turėsiu. Tu pamatysi!

Lebiodkos dvaras (apie 1918 m.)